

Lublin, 12. września 2024 roku

prof. dr hab. Justyna Dąbkowska-Kujko
Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II
Wydział Nauk Humanistycznych
Instytut Literaturoznawstwa
Katedra Literatury Staropolskiej

RECENZJA OSIĄGNIĘĆ

Pani dr Magdaleny Kuran ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo

Sylwetka Habilitantki

Pani dr Magdalena Kuran jest absolwentką Wyższej Szkoły Pedagogicznej im. KEN w Krakowie, gdzie w 1995 roku uzyskała tytuł magistra filologii polskiej na podstawie pracy *Hetman Jan Tarnowski w utworach pochwalnych XVI wieku*, napisanej pod opieką naukową prof. Jana Okonia, a recenzowanej przez dra Romana Mazurkiewicza. Stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa uzyskała w 2006 roku na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego na podstawie rozprawy *Retoryka jako narzędzie perswazji w postyllografii polskiej XVI wieku (na przykładzie "Postylli katolickiej" Jakuba Wujka)*, której promotorem był prof. Jan Okoń (recenzenci: dr hab. B. Bogołębska, prof. UŁ oraz prof. E. Kotarski z Uniwersytetu Gdańskiego). W l. 1997-2006 była zatrudniona jako asystentka w Katedrze Literatury Staropolskiej i Nauk Pomocniczych Uniwersytetu Łódzkiego, a po uzyskaniu stopnia doktora, w l. 2006-2018 jako adiunkt najpierw w tejże Katedrze Literatury Staropolskiej i Nauk Pomocniczych, po czym kolejno w Zakładzie Edytorstwa Instytutu Filologii Polskiej i Logopedii UŁ (od października 2018 do czerwca 2019 roku) i w Zakładzie Dydaktyki Języka i Literatury Polskiej UŁ, gdzie zatrudniona jest do dnia dzisiejszego.

Dorobek naukowy

Prace, które składają się na dorobek naukowy Pani dr Magdaleny Kuran zasadniczo koncentrują się wokół polskiej literatury religijnej, tworzonej w Rzeczypospolitej Obojga Narodów, jakkolwiek mają charakter komparatystyczny, wychodząc daleko poza kulturę polską ku jej europejskim, głównie łacińskim, wzorcom. Zainteresowania badawcze Habilitantki od początku Jej naukowej ścieżki kształtują się i rozwijają więc jednotorowo i konsekwentnie, dotyczą bowiem zagadnień retorycznych w twórczości prozatorskiej okresu staropolskiego: od XVI-wiecznej postyllografii (tu przede wszystkim Mikołaj Rej oraz Jakub Wujek) ku XVII- i

XVIII-wiecznemu kaznodziejstwu z A. Węgrzynowiczem jako punktem dojścia. Podobnie jak prace publikowane przed habilitacją, tak i przed doktoratem w znaczącej mierze złożyły się następnie na dysertacje naukowe, które stały się przedmiotem ocen recenzenckich i zostały wydane drukiem jako monografie. W odniesieniu do akrywności Pani dr M. Kuran ta jednorodność nie może jednak być przedmiotem zarzutu, większość bowiem Jej artykułów uwzględnia rozległe pole badawcze, a zjawiska prezentowane są kontekstowo i kompleksowo, stąd nie tylko warsztat, ale i akrybia tych prac zasługują na szczególne docenienie. Zwrócić zarazem trzeba uwagę na fakt, iż badania prowadzone nad szeroko ujmowanymi aspektami retorycznymi w religijnej prozie dawnej stymulowały również publikacje dr Kuran poświęcone innym zagadnieniom niż podjęte w obu jej monografiach, będących przedmiotem ocen w postępowaniach doktorskim i habilitacyjnym, jakkolwiek i one ściśle wyrastają z jednego pnia naukowych zainteresowań, bo i **wątki Marii Magdaleny** (*Grzesznica i święta - postać Marii Magdaleny w kazaniach ks. Stefana Ponińskiego SJ; Postać św. Marii Magdaleny w staropolskim kaznodziejstwie wobec tradycji apokryficznych; Św. Maria Magdalena w prozie XVIII wieku; "[...] bo życie Magdaleny jest to jednodwójne zwierciadło" - compositum ex contrariis - czyli jak za pomocą narzędzi retorycznych wyrazić duchową przemianę; "[...] iż największa mądrość jest poznać samego siebie" - metafora zwierciadła w kazaniu Gabriela Zawieszki (Leopoldy) o św. Marii Magdalenie*), jak i **zagadnienia religijności pasyjnej** (*Polska religijność pasyjna w świetle kazań wielkopiątkowych (1702-1732) z biblioteki klasztoru Reformatów w Zakliczynie; "Kazanie krótkie o Męce Pańskiej" Piotra Skargi: przekład oracji Stefana Tucciego wygłoszonej przez papieżem Grzegorzem XIII; Pasyjny wymiar duchowości franciszkańskiej na przykładzie "Kazania na Wielki Piątek o męce Pana Jezusowej" reformata Antoniego Węgrzynowicza; "Przyszła powódź i zgubiła". O sposobach przedstawiania Męki Pańskiej w kazaniu wielkopiątkowym Mikołaja Szomowskiego*) czy **tradycje postyllograficzne** (*Reformackie kazania niedzielne doby baroku wobec tradycji postyllograficznej*) oraz **cechy duchowości i kaznodziejstwa jezuickiego** (*Rola szkolnictwa jezuickiego w kształtowaniu wspólnoty europejskiej*) oraz **reformackiego** (*Fontanny, obligacje, rebelizanci...obrazowanie w barokowych kazaniach reformackich (na przykładzie kazań o św. Piotrze z Alkantary; O rękopisie zbioru kazań Antoniego Węgrzynowicza Melodyja Ś[więtego] Kazimierza - spostrzeżenia i uwagi; Uwagi o rękopisie zbioru kazań "Syllabus Marianus" Antoniego Węgrzynowicza; Eloquentia sacra, czyli retoryka w służbie kaznodziejstwa (analiza rękopiśmiennego kompendium retorycznego anonimowego autora reformackiego z XVIII wieku); Matematyka czartowska czy pobożna? Dwa oblicza astrologii w kazaniach reformata Antoniego Węgrzynowicza*) podjęte w opublikowanych artykułach

uobecniają się zarazem w monografiach, wydatnie profilując rozległy pejzaż intelektualnych rozpoznań Habilitantki. Stałe zainteresowanie tematyką perswazyjności prozy religijnej (jeden bowiem tylko tekst M. Kuran poświęciła utworowi poetyckiemu Mikołaja Sępa Szarzyńskiego), retoryczne wzorce polskiego piśmiennictwa postyllograficznego (franciszkańskiego, jezuickiego czy dominikańskiego), jego źródła, tradycje oraz recepcja to tematyka niemal wszystkich prac Magdaleny Kuran, zarówno tych wcześniejszych, jak i wyrejestrowanych jako ostatnie, tj. z 2021 roku.

Rozprawa doktorska oraz artykuły naukowe publikowane później w czasopismach krajowych (jeden z nich w 2020 roku został wydany w języku angielskim w łódzkim czasopiśmie) i w pracach zbiorowych są świadectwem nie tylko konsekwentnego rozwoju badawczych zainteresowań Habilitantki, ale również wyrazem spójnych sądów, zawsze klarownie artykułowanych, wspartych rzetelnym materiałem źródłowym, przekonujących w warstwie argumentacyjnej, cennych poznawczo.

Pani dr M. Kuran ma w swoim dorobku cztery recenzje prac naukowych, a także zdobyła doświadczenia w zakresie redakcji naukowej tomów monograficznych (*Piśmiennictwo zakonne w dobie staropolskiej*) oraz artykułów publikowanych w zeszycie czasopisma tematycznie profilowanego ("Acta Universitatis Lodzensis" 2013, z. 3 poświęcony Piotrowi Skardze); od 2010 roku jest też członkinią rady redakcyjnej serii wydawniczej "Analecta Literackie i Językowe".

Habilitantka wygłosiła 19 referatów na ogólnopolskich konferencjach naukowych, z których większość została następnie opublikowana w postaci wspomnianych wyżej artykułów w czasopismach bądź pracach zbiorowych, współtworząc wartościowy poznawczo Jej dorobek naukowy. M. Kuran była również członkinią komitetów organizacyjnych: jednej konferencji naukowej poświęconej piśmiennictwu zakonnemu (2010) oraz jednego kongresu z okazji czterechsetlecia śmierci Piotra Skargi (2012), oba wydarzenia miały miejsce na Uniwersytecie Łódzkim.

Na przełomie 2022 i 2023 roku Pani Doktor odbyła trzymiesięczny krajowy staż naukowy na Uniwersytecie Humanistyczno-Pedagogicznym im. Jana Długosza w Częstochowie, podczas którego m.in. prowadziła kwerendę w Archiwum Klasztoru na Jasnej Górze.

Dość jednak (i niestety) uderzający jest fakt, iż w dorobku Pani Doktor M. Kuran nie ma ani doświadczeń grantowych o krajowym bądź międzynarodowym zasięgu, tym samym brak inicjatyw podejmowanych w interdyscyplinarnych zespołach badawczych, ani zagranicznych staży (a zaledwie jeden krajowy), ani wreszcie publikacji w językach obcych i

w czasopiśmie o ogólnopolskim (większość artykułów dr Kuran ukazało się w Łodzi) czy ogólnoeuropejskim zasięgu (prócz jednej pracy z 2020 roku, opublikowanej co prawda w języku angielskim, lecz w łódzkim czasopiśmie "Czytanie Literatury").

Osiągnięcie naukowe

Jako osiągnięcie naukowe podlegające ocenie w postępowaniu habilitacyjnym (zgodnie z art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.) wskazana została monografia *"Przez zarzuconą subtelną bawełnicę..." - cognitio symbolica w kazaniach reformata Antoniego Węgrzynowicza (źródła, zastosowania i konteksty)*, Łódź 2022, ss. 456 (Wydawnictwo Uniwersytetu Łódzkiego, ISBN 978-83-8220-693-7). Składająca się ze wstępu, siedmiu obszernych rozdziałów, zakończenia, bibliografii, spisu ilustracji oraz indeksu książka Magdaleny Kuran, choć poświęcona jednemu autorowi, w świetle przyjętej przez Autorkę koncepcji badawczej stała się interesującą panoramą europejskiej kultury retorycznej wieków dawnych, a nawet więcej - jest ona bowiem źródłem cennych ustaleń na temat formacji intelektualnej zakonu reformatów, duchowości obserwanckiej, doświadczeń lekturowych i kierunku czerpania przez członków zgromadzenia z tradycji oraz zakresu, potrzeb i metod sięgania przez nich po europejskie wzorce. Staje się swoistym kompendium wiedzy na temat szeroko rozumianej zakonnej kultury literackiej połowy XVIII stulecia. A choć praca ma tak rozległe ambicje i śmiałość wznoszenia rozbudowanych kontekstów, jej Autorka nawet na chwilę nie traci czujności badawczej, pamiętając, iż bohaterem rozprawy jest reformat Antoni Węgrzynowicz i jego sermonalne kolekcje, mieszczące bez mała trzysta kazań w języku polskim i niemal sto w łacińskim z lat 1708-1717.

Struktura monografii jest przejrzysta, logiczna, konsekwentna, a wywód celowy, bo rozległy materiał kontekstowy, wszelakie źródła omawiane w pracy, a pozornie odbiegające od głównego nurtu tematycznego rozprawy (np. obszerny przegląd XVI- i XVII-wiecznego piśmiennictwa kaznodziejskiego w Rzeczypospolitej i krajach Europy w czwartym rozdziale rozprawy), zawsze okazują się funkcjonalne i zmyślnie wykorzystane do wyjaśnienia zagadnień kluczowych dla podejmowanej problematyki. Wydobyć zaś cech warsztatu retorycznego autora XVIII-wiecznych kazań przy pomocy szeroko rozumianego symbolu, zawłaszczającego świat twórczej wyobraźni Węgrzynowicza, okazało się zabiegiem tyleż trafnym i skutecznym, ileż po prostu interesującym oraz inspirującym. Autorka monografii - przygotowując się do analizy tkanki znakowo-symbolicznej tych silnie zretoryzowanych kazań - dobrze obwarowała się warsztatowo, nie tylko gromadząc materiały biograficzne, pokazujące

Węgrzynowicza jako człowieka o określonym wykształceniu, związanego z Krakowem i tamtejszym środowiskiem zakonnym, człowieka wyróżniającego się licznymi talentami i niezwykle aktywnego, ale i źródła pochodzące z archiwaliów reformackich, indeksów bibliotecznych zakonu, szkolnych skryptów, autografów, notatek i piśmienniczych świadectw literackich oraz sięgając po dzieła europejskiego formatu, stanowiące i kontekst, i będące zapleczem materiałowym dla kaznodziei, wznoszącego swe wielopiętrowe konstrukty obrazowo-myślone czy literacko-teologiczne. Ujawniają one specyfikę jego wyobraźni, mechanizmy sięgania po dziedzictwo ideowe oraz model kultury i duchowości, z których wyrastał i które go tłumaczą jako literata i teologa zarazem. Egzegeza, hermeneutyka, dialektyczne czy po prostu retoryczne instrumentarium to obszar uczonej, która metodycznie i jakże klarownie odsłania tajemnice tekstów, które będąc takie jak wszystkie inne z tego okresu i tej samej co wszystkie natury, okazują się zupełnie inne, nowe, świeże, a zaciągnąwszy olbrzymi dług wobec tradycji - własne, oryginalne, niebanalne. Trzeba ogromnej akrybii, dyscypliny i wrażliwości, by to ujawnić i ujawnić rzetelnie, przejrzeć oraz przekonująco.

Poświęcona myśleniu symbolicznemu Węgrzynowicza (z uwzględnieniem wielu form genologicznych szczególnie chętnie symboliką się posługujących) monografia Magdaleny Kuran tak została pomyślana, by na wybranych przykładach dać obraz całej twórczości reformata, by w odniesieniu do wyselekcjonowanych aspektów jego mentalności, wykształcenia, języka, kultury literackiej i duchowej, jego nawyków lekturowych i intelektualnych predylekcji pokazać pełną sylwetkę kaznodzei zanurzonego w świecie znaków i wyobraźni. Praca o symbolice staje się monografią o mechanizmach myślenia i tworzenia konceptystycznego; rozprawa o retoryce i jej perswazyjnych uwarunkowaniach daje rozpoznanie humanistycznego dziedzictwa i sposobów jego transformacji oraz aplikacji do świata chrześcijańskiej/katolickiej mentalności, obyczajowości, wiary, a wreszcie - teologii w okresie, kiedy Rzeczpospolita zastyga w ogromnym kryzysie polityczno-społecznym i kulturowym czasów saskich. Po dekadach wojen, potrydenckich reform, konfesyjnych "przetasowań", akademickich debat, teologicznych kontrowersji wstrząsających stuleciami XVI i XVII wciąż na forach kaznodziejskich pism trwa proces poszukiwań, prowadzących do reaktywacji, rekonstrukcji czy odświeżania idei przy pomocy starych narzędzi wypracowanych przez filologię. Na tle kuriozalnych nieraz prób podejmowanych przez wielu w tym okresie, kaznodziejska proza Węgrzynowicza jawi się jako wyjątkowo atrakcyjna i jakże "w swym dziwactwie normalna". Należy podkreślić, iż udało się Habilitantce z sukcesem dowieść, iż dla Węgrzynowicza składniki kultury minionej i jemu współczesnej były istotnymi i co ważniejsze - świadomie przez niego asymilowanymi czynnikami filozofii tworzenia i artykulacji własnych

sądów na tematy etyczne, obyczajowe, a nawet teologiczne. I choć zapewne kaznodzieja nie traktował dziedzictwa kultury jako obszaru dyskusji, a tym bardziej świadomie prowadzonej (czasem zaczepnej i figlarniej) intertekstowej gry, licząc na prawidłową deszyfrację przez słuchacza bądź czytelnika - jak czynili to humaniści pokroju Erazma bądź Lipsjusza - a tylko posługiwał się elementami zaczerpniętymi z tradycji dowolnie i często na granicy ryzyka swobodnie, nie dbając przy tym o kontekstową wymowę zapożyczonych miejsc, to bez wątpienia wyzyskiwany przez siebie świat idei sprawnie aktualizował i funkcjonalizował. Czynił ów świat wciąż aktywnym (pobudzającym wszakże do myślenia oraz zachęcającym do nowych odkryć) komponentem własnych doświadczeń i dynamiczną zasadą komunikacji z rzeczywistością, w której przyszło mu funkcjonować, a którą postrzegał i przedstawiał w swych kazaniach jako "materialną teofanię". Jak głęboko zanurzony był Węgrzynowicz w kulturę i jak chętnie korzystał z jej darów oraz jak bardzo rozumiał swych mistrzów, którym bliska była *theologia symbolica* czy *translata* (z jednej strony szkoła Bonawentury, Dionizego Areopagity, Dunsza Szkota, z drugiej pisma à Lapide czy Sandaeusa) dr M. Kuran pokazuje w interpretacjach podjętych zwłaszcza w rozdziale szóstym, poświęconym głównie analizie wątków pasyjnych w konkretnych kazaniach Węgrzynowicza, oraz w ostatnim, siódmym rozdziale swojej monografii, skoncentrowanym na teorii gatunków i zasadzie wyzyskania określonych "symbologennych" *species* w tkance argumentacyjnej kazań. I trzeba docenić, iż przyjąwszy szeroki horyzont badawczy, Habilitantka zawsze za punkt wyjścia bierze tekst, a uważnie dobierając fragmenty i je analizując, czyta kontekstowo, posługując się przy tym estetycznym i ideowym kodem epoki (a w mikroskali - środowiska i duchowej kultury), do której ów tekst przynależy, wówczas zaś, gdy jawnie i zawsze uczciwie odwołuje się do metodologii współczesnej (Paula Ricoeura, Janiny Abramowskiej i Elżbiety Wolickiej-Wolszleger), subtelnie potrafi uchronić się przed groźnym, a w każdym razie nieprzyjemnym i nieporządanym anachronizmem.

Konkluzja: W monografii *"Przez zarzuconą subtelną bawełnicę..." - cognitio symbolica w kazaniach reformata Antoniego Węgrzynowicza (źródła, zastosowania i konteksty)* ujawniły się wszystkie cechy warsztatu naukowego dr Magdaleny Kuran: dobra znajomość literatury przedmiotu polskiej i obcej, oparcie badań na przekazach źródłowych, sprawne wykorzystanie narzędzi badawczych właściwych dla dyscypliny literaturoznawstwo (w szczególności metod retorycznych, hermeneutycznych i historycznych). Wywód jest logiczny, jasny, uporządkowany (choć niewolny od usterek interpunkcyjnych i gramatycznych), dobrze osadzony w stanie badań i wsparty źródłowo, analizy są poprawne i wnikliwe oraz mają charakter kontekstowy, tezy wiarygodne i rzeczowo umotywowane, konkluzje zaś nie budzą zastrzeżeń. Rozprawa

zgłoszona do procedury habilitacyjnej jako główne osiągnięcie badawcze ma cechy samodzielnej oraz oryginalnej dysertacji naukowej i bez wątpienia stanowi duży wkład w rozwój badań nad barokową prozą sakralną, w której znak, symbol, metafora, alegoria oraz inne sygnały transmisji idei są zarazem budulcami świata wartości oraz służą jako narzędzia w procesie retorycznej perswazji. Monografia przekonująco wprowadza w świat duchowości franciszkańskiej (reformackiej zwłaszcza); odsłania tajemnice erudycji staropolskiego kaznodziejstwa, wyrosłej ze szczególnego, bo symbolicznego, sposobu lektury źródeł i lektury rzeczywistości; wyjaśnia strategie retoryczne i sposoby posługiwania się dziedzictwem piśmienniczym przez przedstawicieli obserwanckiej formacji zakonnej. Znaleźć w niej można również refleksję nad językiem i obrazowaniem prozy kaznodziejskiej wieków dawnych, nad transmisją tejże prozy, estetycznym i ideowym jej oddziaływaniem na rzeczywistość kulturową Rzeczypospolitej czasów saskich. Książka wnosi też znaczące treści do badań nad źródłami, zakresem korzystania z ich dobrodziejstw, sposobem ich ujawniania oraz nad zasadą myślowej, społecznej, estetycznej, a nawet teologicznej reaktywacji religijnego dziedzictwa literackiego średniowiecza i doby wczesnonowożytnej w czasach przedstanisławowskich.

Inne osiągnięcia

Oprócz działalności o charakterze naukowym Magdalena Kuran zaangażowana jest w dydaktykę akademicką, osiągając na tym polu duże sukcesy (bardzo dobre wyniki ewaluacyjne). Habilitantka prowadzi zajęcia literackie o charakterze ćwiczeniowym i analitycznym, głównie dotyczące epok dawnych (po XVIII stulecie). Powierzana Jej jednak była również opieka promotorska nad siedemnastoma licencjatami oraz ośmiokrotnie zlecane recenzje prac licencjackich oraz magisterskich, a jako promotor pomocniczy dr Kuran w 2021 roku wystąpiła w przewodzie doktorskim rozprawy pisanej pod opieką naukową dr hab. K. Płachcińskiej, prof. UŁ.

Habilitantka zdobyła także doświadczenia w zakresie organizacji życia akademickiego, podejmując się prac na rzecz uczelni jako sekretarz komisji rekrutacyjnych, protokolantka przebiegu obron dysertacji doktorskich, opiekunka roku na obu stopniach kształcenia na kierunku filologia polska, wystąpiła również jako jurorka komitetu okręgowego Olimpiady Literatury i Języka Polskiego przy IBL PAN.

W zakresie działań popularyzujących naukę Magdalena Kuran prowadziła wykłady dotyczące historii książki i bibliotek, kierowane do pracowników łódzkich bibliotek miejskich oraz młodzieży licealnej. W ramach aktywności popularyzatorskiej głosiła również wykłady poświęcone *Trenom* J. Kochanowskiego, których słuchaczami byli licealiści, dla środowisk

nauczycielskich z kolei prowadziła warsztaty poświęcone twórczości poety z czarnolasu. Z uwagi zaś na swoje naukowe zainteresowania, których rezultatem jest monografia poddawana tu ocenie, dr M. Kuran zapraszana była do wygłaszania gościnnych wykładów w łódzkim Liceum Salezjańskim oraz kierowanych do środowiska zakonnego reformatów. Pani Doktor jest też członkinią Towarzystwa Literackiego im. Adama Mickiewicza, oddział w Bytomiu.

Należy żałować, iż tak jak w przypadku aktywności naukowej, tak i na polu organizacyjno-popularyzatorskim Habilitantka nie zdobyła znaczących doświadczeń na ogólnopolskich i międzynarodowych forach.

KONKLUZJA KOŃCOWA

Ocena całości, zamykająca powyższe ustalenia o charakterze częściowym, jest jednoznacznie pozytywna. Zainteresowania badawcze dr Magdaleny Kuran, ogniskujące kompetencje z zakresu biblistyki, retoryki, historii duchowości i historii prozy religijnej (polskiej i łacińskiej), wreszcie - historii kultury oraz szeroko pojętej filologii, zostały ujawnione i efektywnie wyzyskane w licznych rozprawach publikowanych w czasopismach naukowych oraz w pracach zbiorowych, zwłaszcza zaś w dwóch książkach o charakterze monograficznym, z których jedna jest pracą doktorską, druga zaś została przedstawiona jako osiągnięcie naukowe podlegające ocenie w postępowaniu habilitacyjnym. Wyniki przeprowadzonych przez Habilitantkę badań są wiarygodne, rzetelnie udokumentowane źródłowo, a tym samym satysfakcjonujące poznawczo, dlatego należy żałować, iż prezentowane głównie lokalnie, tj. w łódzkich wydawnictwach naukowych.

Dorobek organizacyjny, dydaktyczny i badawczy dr Magdaleny Kuran, w tym przedstawiona jako osiągnięcie stanowiące „znaczący wkład autorki w rozwój określonej dyscypliny naukowej” książka *"Przez zarzuconą subtelną bawełnicę..." - cognitio symbolica w kazaniach reformata Antoniego Węgrzynowicza (źródła, zastosowania i konteksty)*, w zupełności spełniają wymagania art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym stawiane kandydatom do stopnia naukowego doktora habilitowanego, w związku z czym wnoszę o dopuszczenie Pani doktor Magdaleny Kuran do dalszych etapów postępowania habilitacyjnego z nadaniem stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo włącznie.

prof. dr hab. Justyna Dąbkowska-Kujko

